

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové ve věci

žalobce: **Mgr. T. P.,**
bytem X
zastoupený Mgr. Vojtěchem Faltusem, advokátem
se sídlem Jungmannova 26/15, Praha 1 - Nové Město

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem Kolářská 451/13, Opava

za účasti: 1) **VELKÁ PECKA s.r.o.,** IČ: 03024130
sídlem Sokolovská 100/94, 186 00 Praha 8

2) **Autoexpert spol. s r.o.,** IČ: 61326585
sídlem Světova 523/1, 180 00 Praha 8
obě zastoupeny advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2024, č. j. 5974/1.30/24-3,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2024, č. j. 5974/1.30/24-3 a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro hlavní město Prahu ze dne 12. 3. 2025, č. j. 3017/3.30/24-7 **se ruší**.
- II. Oblastní inspektorát práce pro hlavní město Prahu je povinen žalobci poskytnout rozhodnutí ze dne 14. 6. 2023, č. j. 16207/3.30/22-12, a rozhodnutí ze dne 5. 10. 2023, čj. 14483/3.30/22-14, a to v rozsahu včetně informací, jež jsou citacemi písemností vzniklých bez použití veřejných prostředků, konkrétně písemných vyjádření učiněných společnostmi VELKÁ PECKA s.r.o., IČ: 03024130 a Autoexpert spol. s r.o., IČ: 61326585, s výjimkou osobních údajů v nich obsažených, to vše ve lhůtě 15 ode dne doručení tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Vojtěcha Faltuse, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. V této kauze jde o to, zda Oblastní inspektorát práce pro hlavní město Prahu (dále „povinný subjekt“) jako povinný subjekt v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném do 30. 6. 2024 (dále „informační zákon“) postupoval správně, když žadateli o informaci v režimu informačního zákona poskytl žádaná rozhodnutí značně znečitelněná, a to v rozsahu pasáží textu, které obsahovaly přímé citace vyjádření účastníků předchozího správního řízení.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce jako žadatel dle informačního zákona podal dne 16. 2. 2024 povinnému subjektu žádost o poskytnutí informací, které týkaly kontrol tzv. „švarcsystému“ společnosti VELKÁ PECKA s.r.o., IČO: 030 24 130, se sídlem Sokolovská 100/94, Karlín, 186 00 Praha 8 a společnosti Autoexpert spol. s.r.o., IČO: 613 26 585, se sídlem Světova 523/1, Libeň, 180 00 Praha 8 (obě společnosti dohromady dále „kontrolované společnosti“). Konkrétně se mimo jiné dožadoval, aby mu byla, v případě jejich existence, poskytnuta správní rozhodnutí vydaná v rámci zahájených správních řízení vůči kontrolovaným společností na základě provedených kontrol.
4. Přípisem ze dne 12. 3. 2024 povinný subjekt poskytl žalobci vyžádané informace s tím, že rozhodnutí povinného subjektu ze dne 14. 6. 2023, č. j. 16207/3.30/22-12 (dále „Rozhodnutí I“) a ze dne 5. 10. 2023, čj. 14483/3.30/22-14 (dále „Rozhodnutí II“) v několika místech znečitlnil a žalobce informoval, že ve vztahu k těmto neposkytnutým částem vydal rozhodnutí č. j. 3017/3.30/24-7. Tímto rozhodnutím, vydaným rovněž dne 12. 3. 2024 (dále „prvostupňové rozhodnutí“) povinný subjekt neposkytnutí informací odůvodnil tím, že
 - částečné anonymizování textu u Rozhodnutí I i Rozhodnutí II je dáno ust. § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona, kdy v rozsahu citací písemných vyjádření

učiněných kontrolovanými společnostmi v rámci vedených přestupkových řízení, nelze tyto údaje poskytnout, neboť zákon těmto společnostem povinnost dané písemnosti povinnému subjektu předat neukládá, přičemž zároveň tyto společnosti nesdělily, že s poskytnutím informací (těchto písemností) souhlasí;

- částečné anonymizování textu Rozhodnutí I je dále dáno ust. § 11 odst. 3 informačního zákona, kdy v rozsahu citací dokumentů získaných povinným subjektem společností VELKÁ PECKA s.r.o. při plnění úkolů v rámci kontrolní činnosti inspektorátu prováděné podle zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), nelze tyto poskytnout, neboť na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti;
 - částečné anonymizování textu Rozhodnutí I a Rozhodnutí II, a to v rozsahu osobních údajů uvedených v požadovaných písemnostech, je dále dáno ust. § 8a odst. 1 informačního zákona.
5. Proti neposkytnutí informací se žalobce bránil odvoláním, které žalovaný zamítl shora specifikovaným rozhodnutím (napadené rozhodnutí).
6. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce dne 30. 5. 2024 žalobu.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

7. V žalobě **žalobce** namítá pochybení žalovaného a povinného subjektu spočívající v nesprávném právním posouzení věci, když aplikoval ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 informačního zákona.
8. Žalobce namítá, že převzetím informací poskytnutých kontrolovanými osobami do textu Rozhodnutí I a Rozhodnutí II došlo ke změně jejich povahy, a tedy již se nejedná o informaci spadající do kategorie výluky dle § 11 odst. 2 písm. a) či § 11 odst. 3 informačního zákona, ale stává se součástí dokumentu zpracovaného povinným subjektem. V případě, že by se uplatnil přístup zastávaný správními orgány, bylo by ponecháno v podstatě na každém povinném subjektu podle informačního zákona, zdali určitá informace je způsobilá k poskytnutí, nebo není, a to pouze na základě toho, došlo-li k jejímu pouhému přepísování, parafrázování či konstatování obsahu. V případě přepísování by povinný subjekt s odvoláním na § 11 odst. 2 písm. a) nebo § 11 odst. 3 informaci neposkytl, zatímco v případě parafrázování či konstatování obsahu by informaci poskytl, protože by se již jednalo o vlastní činnost povinného subjektu. Tato úvaha je podle žalobce nelogická, jelikož v obou scénářích se pořád jedná o materiálně o jednu a tu samou informaci, byť obsaženou v jiné formě. Navíc takováto úvaha směřuje podle žalobce proti smyslu a účelu informačního zákona a omezuje žadatele na jejich právech podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Jejím přijetím byl povinným subjektům přiznán v podstatě nekontrolovatelný nástroj pro odmítání poskytování informací.
9. Argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí zásadou hospodárnosti považuje žalobce za irelevantní. Tato zásada nemá sloužit jako argument pro zkrácení práv účastníků. Přičemž postupem povinného subjektu i žalovaného, ke zkrácení práv žadatelů podle informačního zákona dochází.
10. **Žalovaný** ve vyjádření k žalobě setrvává na svém názoru, že nelze žalobcem informace požadované ve vymezeném rozsahu poskytnout v souladu s § 11 odst. 2 písm. a) a

§ 11 odst. 3 informačního zákona a odkazuje na svou předchozí argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i na argumentaci obsaženou v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

11. Podle žalovaného nedochází doslovným vtělením poskytnutých informací do textu rozhodnutí ke změně povahy poskytnuté informace, jelikož tyto informace byly převzaty doslovně, a tudíž je nelze považovat za informace vzniklé z vlastní činnosti správního orgánu prvního stupně. Názor žalobce vede k obcházení pravidla uvedeného v § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 informačního zákona. Poskytnutím celého rozhodnutí, bez anonymizace předmětných pasáží textu, by došlo k faktickému poskytnutí informací, které podle informačního zákona nemají být poskytovány. Neposkytnuté části rozhodnutí jsou, co se týče jejich obsahu, spíše méně významnými částmi daných rozhodnutí, které nemají vliv na podstatu a „pochopení“ požadovaných informací, tj. na podstatu, celistvost, pochopitelnost a obsahovou koherentnost daných rozhodnutí. Byly-li by příslušné pasáže vyjádřeny parafrází nebo konstatováním, výjimky uvedené v § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 informačního zákona by se nepoužily a dotčené pasáže by byly poskytnuty.
12. Rovněž není pravdou, že by tento přístup povinným subjektům v podstatě přiznával nekontrolovatelný nástroj pro odmítání poskytování informací a vedl k omezování v čl. 17 Listiny základních práv a svobod zakotveného práva na přístup k informacím. Úvahami ohledně formy přenesení obsahu písemných vyjádření obviněných, účastníků řízení apod. s ohledem na pozdější případné poskytování těchto dokumentů dle informačního zákona se povinné subjekty vůbec nezabývají, při svém rozhodování se řídí zásadou hospodárnosti řízení. Vkládání přímých citací přitom žalovaný považuje nejen za hospodárnější a účelnější než složité parafrázování textu, ale též za vhodnější postup, jelikož při parafrázování může docházet k nechtěným obsahovým posunům nebo dezinterpretacím.
13. Osoby na řízení zúčastněné se k žalobě nevyjádřily.

III. Posouzení žaloby

14. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a shledal, že žaloba je důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
15. Městský soud předesílá, že obdobnými otázkami se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud. Konkrétně se jedná o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 4 As 203/2014-28, a dále o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2024, č. j. 5 As 68/2024-45, který se týká zcela shodné právní otázky. Městský soud nemá důvodu se od vyslovených závěrů, které jsou plně vtažitelné na tuto věc, odchýlovat, ztotožňuje se s nimi a při posuzování této věci z nich vychází.
16. Podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona platí, že *povinný subjekt informaci neposkytne, pokud: jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která*

byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí.

17. Podle ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona platí, že *informace, které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, podle kterého se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti anebo jiný postup chránící je před zveřejněním nebo zneužitím, se neposkytují. Povinný subjekt poskytne pouze ty informace, které při plnění těchto úkolů vznikly jeho činností.*
18. Obě výše zmíněná ustanovení informačního zákona patří mezi výjimky, kvůli kterým povinný subjekt neposkytne žadateli žádanou informaci. Výše uvedené výjimky spojuje společný jmenovatel, tj. že povinný subjekt neposkytne informaci, kterou nezískal vlastní činností, ale obdržel ji od třetí osoby.
19. Právo na informace patří mezi ústavně zaručená práva, a proto je třeba zákonná ustanovení, která tato právo omezují, vykládat spíše restriktivně. Stejně východisko se nachází v ustálené judikatuře Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06 (N 10/44 SbNU 129) či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 As 281/2020-42, č. 4164/2021 Sb. NSS).
20. Podstatou sporu je zodpovězení otázky, zda informace získané od třetí osoby a povinným subjektem vložené do jeho rozhodnutí, lze považovat za součást vlastní činnosti tohoto subjektu. Přičemž, zda má na toto posouzení vliv forma, jakou se rozhodne povinný subjekt informaci získanou od třetí osoby užít (citace × parafráze, konstatování). Jednalo-li by se o vlastní činnost povinného subjektu, měly být citace žalobci jako žadateli poskytnuty, nejednalo-li by se o vlastní činnost povinného subjektu, měly být tyto přímé citace v poskytnutém rozhodnutí znečitelněny, neboť by pojmově nešlo o informace předané „osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá“ (§ 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona] nebo informace „které získal povinný subjekt od třetí osoby při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti“ (§ 11 odst. 3 informačního zákona).
21. V rozsudku sp. zn. 5 As 68/2024 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že již samotná úvaha povinného subjektu o tom, zda a jakou formou informace získané od třetí osoby do svého rozhodnutí vloží nebo nevloží, je vlastní činností tohoto povinného subjektu. Navíc je z povahy věci zřejmé, že i při přímém kopírování informací získaných od třetí osoby do rozhodnutí dochází k minimálně drobným úpravám (např. se nekopíruje hlavička podání, adresa, datace). Už jen tyto změny ukazují, že povinný subjekt s informací pracoval a zvažoval to, které její části jsou pro posouzení věci relevantní. A proto je třeba i vyjádření třetí osoby, je-li učiněno součástí vydávaného dokumentu, považovat za součást dokumentu samotného.
22. V posuzované věci povinný subjekt odmítl část Rozhodnutí I a Rozhodnutí II poskytnout právě s odkazem na skutečnost, že jde o doslovně citované pasáže z vyjádření kontrolovaných osob učiněných v rámci proběhnuvšího kontrolního či následného přestupkového řízení, a tedy o informace získané nikoli vlastní činností správních orgánů. Přitom, nešlo-li by o doslovnou citaci těchto vyjádření, správní orgány by poskytnutí těchto informací neodepřely. Jde tedy o situaci totožnou s tou, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku sp. zn. 5 As 68/2024. Proto i závěry zde uvedené lze plně

vztáhnout na právě projednávanou věc a dospět k závěru, že informace poskytnuté v průběhu kontrolního (přestupkového) řízení třetími osobami vložením do textu rozhodnutí změni svou povahu a stanou se součástí výstupu činnosti povinného subjektu. Forma převzetí (citaci či parafráze) přitom relevantní není. Proto tyto informace nespádají do kategorie výluk podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 informačního zákona, a tudíž se mají poskytovat. Povinný subjekt tak má dokumenty poskytnout bez anonymizace těchto pasáží.

23. Argumentace žalovaného hospodárnosti řízení se v důsledku shora uvedeného stává obsoletní, a proto se jí soud již nezabýval.
24. Lichá je též argumentace žalovaného, že poskytnutím takto získaných informací by došlo k obcházení zákona, jelikož by byly žadateli fakticky poskytnuty informace, které podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 informačního zákona nemají být poskytovány. Jak již rovněž podotkl Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 As 68/2024, ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a § 11 odst. 3 informačního zákona na zde projednávaný případ nedopadají, neboť míří například na listiny, které třetí osoba povinnému subjektu v rámci předchozího správního řízení poskytne.
25. Námitka žalovaného, že obsahem anonymizovaných pasáží byly spíše obsahově méně významné části rozhodnutí, nemůže být argumentem pro neposkytnutí takových rozhodnutí. Městský soud v tomto odkazuje na názor Nejvyššího správního soudu, se kterým se ztotožňuje (viz bod [16] rozsudku Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 5 As 68/2024). Nejvyšší správní soud zde vychází z toho, že jen stěží lze objektivně určit, zda má určitá informace vysokou nebo nízkou informační hodnotu, neboť pro každého žadatele může být různá.
26. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že povinný subjekt pochybil, pokud žalobci poskytl Rozhodnutí 1 a Rozhodnutí 2 s anonymizovanými pasážemi v částech, která citují vyjádření kontrolovaných osob a nejsou osobními údaji.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. S ohledem k výše uvedenému dospěl městský soud k závěru, že je žaloba důvodná, neboť v řízení neseznal žádné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce. Proto výrokem I. napadené rozhodnutí i rozhodnutí povinného subjektu zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 16 odst. 6 informačního zákona. Výrokem II. městský soud přikázal povinnému subjektu v souladu s § 16 odst. 6 informačního zákona požadované informace, tedy Rozhodnutí I a Rozhodnutí II včetně doslovných citací vyjádření poskytnutých třetími osobami a vložených do textu odůvodnění obou rozhodnutí, s výjimkou osobních údajů v nich obsažených, poskytnout, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku povinnému subjektu.
28. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve znění platném do 31. 12. 2024 (dále „advokátní tarif“). Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 × 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 × 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce

plátcem DPH, zvyšuje se náhrada nákladů řízení o částku 1 428 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 6 800 Kč.

29. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil plnění žádné povinnosti, proto dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemají právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. srpna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.